

## Arrest

nr. 65 052 van 25 juli 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE WISPELAERE, die *loco* advocaat R. VANHOYLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juni 1990 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze werd voor de laatste keer verlengd tot 28 maart 2010. Op 3 december 2009 werd verzoekende partij afgevoerd van ambtswege.

1.2 Op 15 december 2005 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Op 23 maart 2006 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank veroordeeld tot acht maanden gevangenisstraf, eveneens omwille van een diefstal met braak, inklimming, valse sleutel. Op

16 oktober 2006 werd zij opgesloten in de gevangenis van Hasselt en op 20 maart 2007 werd zij vrijgesteld.

Op 26 oktober 2007 werd de verzoekende partij veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 29 juli 2008 werd zij opgesloten in de gevangenis van Hasselt en op 24 mei 2009 terug in vrijheid gesteld.

Op 27 oktober 2009 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens diefstal en op 6 september 2010 werd zij veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De verzoekende partij werd opgesloten in de gevangenis van Hasselt op 25 januari 2011. Op 11 maart 2011 werd zij vrijgesteld.

1.3 Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerst lid, 1<sup>o</sup>: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3<sup>o</sup>: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, x., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.”*

## 2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat het verzoekschrift aangeeft dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging indient tegen de *‘beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’* van 11 maart 2011. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat ten aanzien van de verzoekende partij geen beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 11 maart 2011 werd genomen. Daarentegen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 11 maart 2011 beslist om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 af te leveren.

Uit het verzoekschrift, meer bepaald de bewoordingen van het middel en de bijgevoegde beslissing van 11 maart 2011 blijkt voldoende duidelijk dat het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing *‘de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 maart 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten’* betreft. De Raad zal zich dan ook beperken tot een wettigheidstoetsing van voormelde beslissing.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

*“(…) Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.*

*In het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11/038/2011 worden twee redenen aangehaald:*

- *Artikel 7 van de Wet van 15 december 1980*
- *Artikel 7, eerste lid, 3<sup>o</sup> van de Wet van 15 december 1980.*

*Verzoeker erkent zich schuldig gemaakt te hebben aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en drukt hieromtrent zijn diepste spijt uit. Verzoeker wenst echter te benadrukken dat bij hiervoor de hem opgelegde gevangenisstraf heeft uitgezeten in een Belgische gevangenis en dat het ondergaan van de straf een catharsis bij hem teweeg heeft gebracht.*

*Verzoeker heeft door omstandigheden, die o.m. te maken hebben met bovenstaande, zijn visum niet tijdig kunnen verlengen waardoor hij momenteel niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een*

*geldig visum. Ten dien einde heeft verzoeker eveneens een regularisatieverzoek ingediend (stuk 7). (...)*"

3.2 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij benadrukt dat zij haar opgelegde gevangenisstraf heeft uitgezeten en dat het ondergaan van de straf een *catharsis* bij haar teweeg heeft gebracht. De verzoekende partij overtuigt met zijn betoog echter niet dat zij in de toekomst geen feiten meer zou plegen aangezien zij in het verleden ook niet werd verhinderd om misdrijven te plegen. Met andere woorden, de verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij zich in de toekomst zal houden aan de Belgische wetten.

In de mate dat de verzoekende partij bovendien het "*non bis in idem*"-beginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het "*non bis in idem*"-beginsel belet bovendien niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Het feit dat de verzoekende partij door 'omstandigheden', haar visum niet meer tijdig heeft kunnen verlengen waardoor zij momenteel niet in het bezit is van een paspoort doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, met name dat '*de betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum.*' en dat '*door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht (wordt) de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*'"

In de mate dat de verzoekende partij van mening is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven alvorens er beslist werd over een nog hangende aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoekende partij geeft aldus met het betoog in haar verzoekschrift niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing en dus het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS